

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA

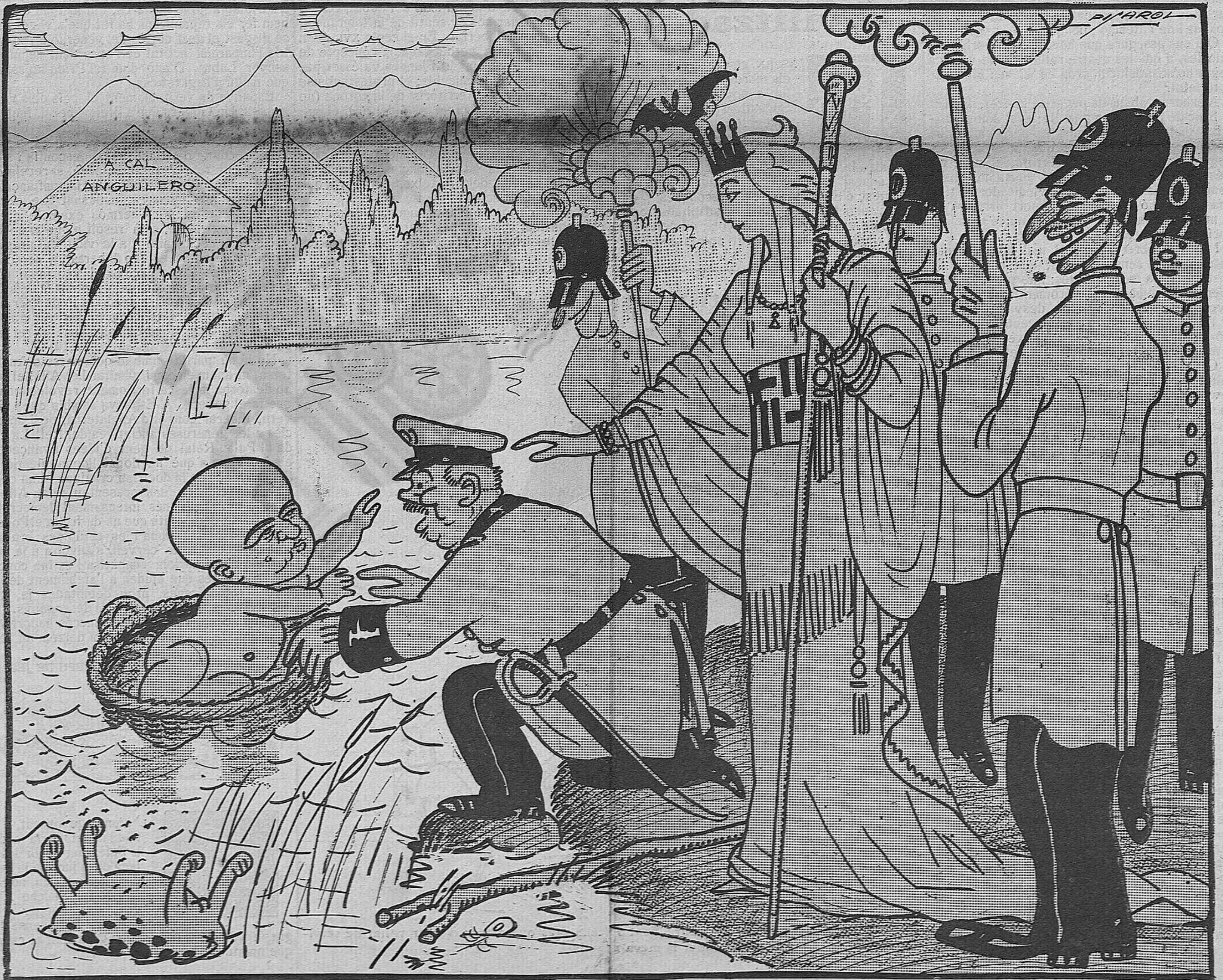
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

Barcelona, passejant-se per les riberes del Llobregat, recull el seu Arcalde (Parodia d'una escena bíblica)

—L'aigua l'ha dut com un altre Moisès; que, com un altre Moisès, ell ens dongui una font pura.

El regicida fou detingut per un policia, al qual causà una ferida de bala a la cama.

Sembla, malgrat les notícies, un poc contradictories, dels diaris madrilenys, que's tracta d'un altre exultat que obrava pel seu compte.

Aquests crims, que d'un quant temps ensà es repeteixen amb espantosa freqüència, no poden ésser abonats per ningú que professi idees nobles, doncs no tenen altra finalitat que'l crim pel crim.

No és servint-se d'armes de foc, esgrimides contra'ls reis i quefes de govern, que triomfen les idees noves, sinó amb les armes de la raó i batallant sense vilesa i covardia.

La causa de la llibertat i de la justícia restaria compromesa per sempre més, si tots els que lluitem per ella no condemnem energicament aquests atentats, que auriolen tant la víctima escollida com denigren la causa que d'una manera tant repugnant intenten defensar.

Amb aquest motiu, LA CAMPANA DE GRACIA uneix la seva protesta a les dels seus companys en República, que l'han formulada ja amb paraules que coincideixen amb les nostres.

Altres cop, i van mil, les sufragistes angleses!

Aquestes bones senyores donen més feina que a un matrimoni, sense diners, mitja dotzena de criatures!

Com altra prova de la seva capacitat política, darrerament, caleren foc a la gran tribuna d'un camp de curses d'Escocia.

No tractem d'impugnar els actes d'aquelles apreciables ciutadanes de la ròssa Albió, geloses dels seus drets.—Ja veu el senyor La Cierva que les tractem bé.

Però això de jugar amb foc, sempre hem sentit a dir que era jòc perillós.

Es clar que no és, tampoc, prudent contrariar la voluntat, ferma i decidida, de qui defensa els seus furs amb tant entusiasme.

Mes ja que són tant fogoses,
i volen foc sense treva,
no podrien anà a encendre'l
al fogó de casa seva?

Al feminisme li ha sortit, a Espanya, un defensor nou de trinca.

I un defensor del morro fort.

El senyor La Cierva.

Aquest senyor donà dies enrera una conferència sobre la ficció política, en l'Acadèmia de Jurisprudència de Madrid, i acabà el seu discurs amb les següents paraules:

«Els homes del dia no saben fer la felicitat del país. Senyores: aixequem-vos vosaltres!».

Al dir això, naturalment, totes les senyores concorrents a l'acte varen aixecar-se; no sabem si per a iniciar la felicitat del país, o per a anarse'n a casa seva, doncs la conferència era acabada.

De totes maneres, ja ho saben els detractors del feminisme.

Vagin en compte a bescantar-lo, perquè'l seu defensor, com a bon advocat que és, podria fer-los pagar un feix de mils pessetes d'indemnització.

Tots els que siguen contraris del moviment de les dames, abans d'expressar-ho en públic, recordin-se de Totana.

Molt bé, senyora!

Encara que no tenim l'honor de conèixer-la, la felicitem.

Toqui-la!

«Diu el meu marit que, mentres hi hagi a Espanya corridas de toros i es jugui a la loteria, no tindrem país».

Perfectament d'acord!

Aquestes paraules, que ha fet públiques la senyora comtesa de Romanones, poden escriure's al marge de l'història contemporània de Espanya.

I, sinó que no hauria estat prou bé en una senyora de la seva educació, podria encara haver completat i arrodonit més la frase.

Ens permet que ho fem nosaltres?

«Mentres hi hagi a Espanya corridas de toros i es jugui a la loteria, no tindrem país», és cert.

«I mentres a Espanya hi hagi governants com el seu il·lustre marit, tampoc».

I, ara, dispensi la franquesa, eh?

D'un telegrama d'El Diluvio, expedit el 16 d'Abril, a les dotze de la nit:

«Sancho, desde que fué encerrado en el calabozo, demuestra una gran tranquilidad y duerme como el que no tiene nada que temer».

Un altre telegrama del mateix diari, mateixa edició i expedit a la mateixa hora:

«...Está abatidísimo y no cesa de llorar».

Qui ho entén, això?

Una de dugues: o aquest Sancho és ximple o és ximple el que ha redactat el telegrama.

Ni l'un, ni l'altre.

El ximple és el llegidor quan s'encaparra amb les coses d'El Diluvio.

Sindicalisme catòlic

—A la brega, companys!... Ha arribat l'hora d'emancipar-nos de tota mena de tiranies!...

SOLILOQUI

En una modesta cambra del seu esquifit palau, el vell rei de Montenegro se passeja amunt i avall, amb tanta cólera y rabia, com diu el famós romanç, que, cairó on l'home el peu posa, quetecrec!, cairó trencat.

No sabeu lo que li passa al simpàtic Nicolau? No coneixeu de ses penes la causa fonamental? Doncs, escolteu-lo una estona, oi els dramàtics plans que de sa boca s'exhalen, i quedareu enterats.

—Canalles!— diu el nostre hèroe,

en aquest precís instant.— Lo que amb mi fan les potencies no té dibuix... Desturar la marxa del meu exercit!...

Posa els barcos al davant dels tres pams que tinc de costa, amb els canons apuntats cap a Antivari!... Canalles, traidors, amics deslleials!...

Després de mig any de lluita; després dels torrents de sang que han prodigat els meus súbdits, barallant-se com uns braus amb les legions otomanes, venir-me ara a barrà el pas amb la desditzada excusa de que l'Europa ha acordat que'ls límits de Montenegro ja estan bé allà on ara estan!...

Per què hauré lluitat, llavors? Per què m'hauré escarracat dies, setmanes i mesos, saltant timbots i barrancs, prenent castells i trinxeres, tallant caps de mahometans i fent tantes coses grosses en el ram d'heroicitats, que'ls fils de l'agència Havas no hi han pogut dar l'abast?...

Oh!... I lo que més me subleva és lo que'ls representants de les potencies, sens dubte per a ensucrà el desengany, han vingut a proposar-me.

—Territoris, no'n tindràs— m'han dit;—però, perquè vegis

que no has treballat en và, se't donaran en metàllic vint mil·lions.— Jueus!... Malvats!... Per qui m'han pres, aquests ximplers? Que's creuen que no tinc sang?... Jo, l'ídol de Montenegro; jo, el successor d'aquells braus que en el llibre de l'història tant brillants fulls han deixat, acceptar semblant oferta!... Desprezables negociants!... Per vint mil·lions arronsar-me!...

Al sè aquí, el bon Nicolau s'atura un xic i murmura, amb accent reconcentrat: —Vaja, no; l'honor d'un regne no's pot cotitzar tant baix. Fossin cent o dos-cents, bueno; però vint?... Això, jamai!...

C. GUMA

La vaga general a Bèlgica

Ha començat la gran batalla. La lluita formidable dels braços plegats és ja un fet a Bèlgica. Heus-aquí una veritable guerra de silenci, de quietut. Obeint la prudent consigna rebuda, els vaguistes, en sa majoria, se queden a casa seva. Els carrers de les ciutats i de les viles belgues estan més deserts que de costum.

Es clar que la vaga no resulta absolutament general. Una vaga general absoluta no podria durar ni vuit dies. La vida de les poblacions se faria impossible. Fatalment se produirien fets revolucionaris. I precisament el secret de la victòria obrera en la batalla actual està en que la vaga duri i en que siga pacífica. Els serveis i les indústries indispensables per a la vida d'un poble segueixen funcionant. Funcionen els ferrocarrils, els correus, els telègrafs, els serveis municipals i municipalitzats, les fleques, les carniceries i les reverderies. Els organitzadors de la vaga no s'han proposat fer parar els treballs en aquests rams. La seva acció s'ha dirigit principalment sobre les grans indústries del país: mines, metal·lúrgia, filats i teixits, vidrieres. Són aquestes les fonts de riquesa del país; d'aquí treuen els seus grossos guanys els

capitalistes belgues; d'això viu, en realitat, la pròspera Bèlgica. Els directors del moviment creuen que és aquest el punt feble, vulnerable, de l'enemic; i sobre aquest punt concentren els seus esforços.

Malgrat les informacions tendencioses del govern de Brussel·les, interessat en rebaixar l'importància de la vaga, és evident que aquesta ha pres de bon principi una formidable empena. El dilluns passat, primer dia de vaga, arribà ja a 350.000 el nombre dels vaguistes. Posteriorment el nombre ha crescut i avui pot calcular-se en mig mil·lío. A mesura que vagin passant els dies, moltes primeres matèries per a les indústries que treballen aniran fent-se escasses, i la gent parada augmentarà encara més.

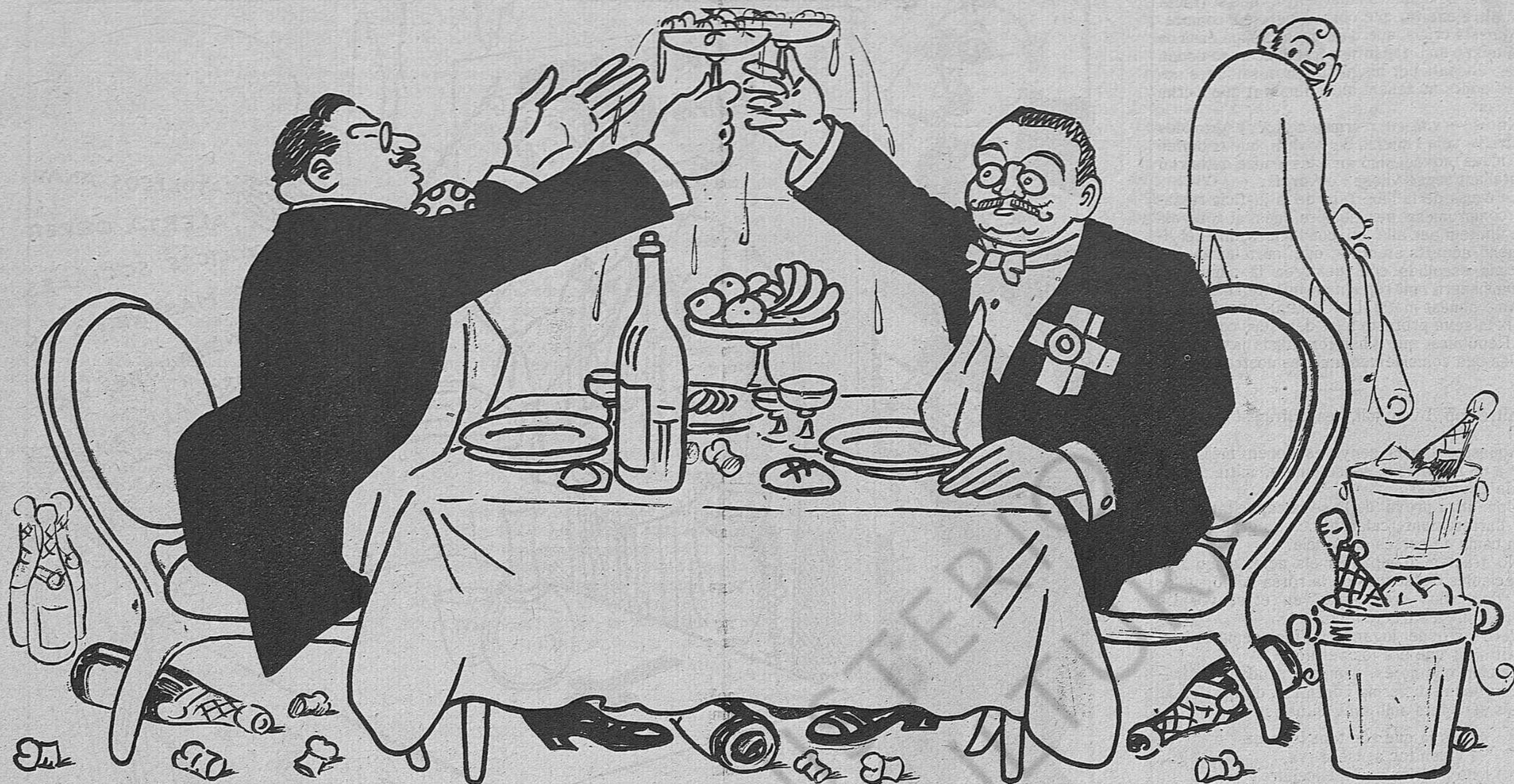
Durarà gaire la vaga? Tenen els obrers medis per a allargar-la? Nosaltres creiem que sí. Per a allargar la vaga, els obrers no necessiten més que una cosa: comptar amb queviures. Si bé el nombre enorme de vaguistes fa pujar a una quantitat fortíssima el valor dels queviures que, com a mínim, han de consumir cada dia, cal tenir present que s'han creat caixes especials durant els últims mesos, que de tot el món afluïxen donatius, que les criatures dels vaguistes més necessitats poden ésser col·locades en altres cases, que'ls obrers han fet quasi tots economies individuals en perspectiva de la vaga i que les disposicions dels organismes obrers han reduït notablement el cost de la vida per als vaguistes.

Un dels medis més eficaços pera sostenir i allargar la lluita ha estat l'organització de les *sopes comunistes*, l'èxit de les quals s'ha demostrat ja en altres vagues. Per dotze cèntims i mig se dona als obrers una racció excel·lent. Això durant la primera setmana. La setmana entrant les *sopes* seran gratuïtes.

La primera preocupació dels directors de la vaga és, com ja hem dit, evitar els incidents de violència. És amb aquest fi que han aconsellat als vaguistes que s'estiguin a casa. Però com que això's faria pesat al cap de pocs dies, han organitzat, per a ocupació i esbarjo dels obrers, conferències artístiques i literàries, festes deportives i excursions. En les societats obreres s'ha suprimit l'expedició de les begudes excitants: no s'hi serveixen altres begudes que cafè i limonada. Els socialistes belgues han aprofitat la vaga per a realitzar una intensa campanya anti-alcohòlica.

Lluita plena d'ensenyances i de lliçons, aquesta lluita grandiosa del proletariat belga. En l'ordre social, haurà demostrat l'alt interès que tenen els obrers en conquerir el sufragi universal i en eixamplar les llibertats polítiques de la democràcia. Els teoritzadors de l'obrerisme anti-polític havien dit, per llavis de

Brindant pel negoci de Dos Rius

—Amb xampany, don Alejandro?

—Sí, home; no siguem tontos. Està bé que'ns mostrem solidaris aigualits en públic, però no solidaris aiguaders en privat.

Jules Guesde, «Lluny de fer progressar la causa proletària, el sufragi universal no ha servit ni podia servir més que a l'enemic, a la classe dirigent, arrocegant els proletaris a combatre's entre ells per a triar els seus amos polítics». Avui, a Bèlgica, en mig del silenci de la gran vaga, la realitat viva parla, i diu tot lo que val, per als treballadors, el sufragi democràtic.

A. R. i V.

SUSCEPTIBILITATS.

El senyor Azcàrate no gosa acceptar la presidència del Congrés perquè diu que aquest càrrec l'obligaria a pronunciar algun discurset marcadament monàrquic i això ell no està disposat a fer-ho.

Quins miraments més infantils, don Gumer-sindo!

L'agressor de S. M.

RAFEL SANCHO ALEGRE

qui, el passat diumenge, a Madrid, va engegar tres trets al Rei.

Això rai: faci's marcadament republicans, els discursos.

I que protestin, les majories!

Ja la ballem.

L'Arcaide accidental de Barcelona ha dit que, si abans del diumenge no reb, l'Ajuntament, una plena satisfacció del Govern, per les paraules de l'Alba, ni ell ni els regidors assistiran a l'acte de la jura de la bandera.

Què hi dirà, el general Weyler, a tot això? Com se pendrà la menaça el Govern? Quina culpa tenen, les banderes, de les disputes dels pendons?

Llegim:

«Se ha elevado al Consistorio un dictamen proponiendo la municipalización del servicio de pompas fúnebres.»

L'autor d'aquest dictamen deu ésser o molt espavilat o molt bromista.

Perque la veritat és que, després de la compra de Dos Rius, això de les agències funeràries ha d'ésser forçosament un gran negoci.

La «Lliga Regionalista» ha enviat cent mil exemplars del discurs d'en Cambó cap a Madrid.

D'això, en bons termes, se'n pot dir un altre atentat.

Un atentat contra en Maura. Sinó que aquesta vegada don Antón haurà d'enviar, a la Verge de la Mercè, una sopera en comptes d'una ermilla.

Perque l'atentat va contra la sopa de l'ex-amic d'en Francisquet.

Veig que l'«Ateneu Nacionalista Republicà» anuncia un concurs entre els escriptors per a premiar el millor compendi de medis per a facilitar el triomf dels ideals de nacionalitat catalana.

No cal, concurs.

Tots els medis són bons, què diable! Tots, menys l'enredar-se en negocis bruts, com aqueix de les aigües tèrboles.

Que és lo que estan fent alguns prohoms de la santa causa.

En les funcions del mes de Maria que han començat a la parroquia de Betlem, s'ha encarregat del cubell de les mentides el pare predicador doctor Manel Cubí.

Després diràn que les idees modernistes no entren en la Santa Mare Esglesia.

Fins el pare Cubí!

Ja tenim el *cubisme* al presbiteri de Betlem.

S'ha declarat a Bèlgica una formidable vaga pacífica en pro del sufragi universal.

Diumenge va tenir lloc, a la ciutat de Brussel·les, una imponent manifestació, a la qual hi varen concórrer cent-cinquanta mil obrers.

I heus-aquí lo que són les coses: sense moure's, plegats de braços, els treballadors belgues ja han fet una força de molts mil·lions de tonelades.

Han alçat el carbó de totes les mines.

L'Ajuntament de can Garlanda ha sofert en poques hores un canvi total de Presidència.

Ha cessat don Joaquim Sostres, per a donar la vara a don Josep Collaso.

Són els catúfols de la sinia: l'un puja i l'altre baixa.

Llàstima que d'aqueixa sinia en surti l'aigua que'n surt.

Lliçoneta de doctrina:

—Veiam si sabs dir-me quants són els sants sacraments.

—No n'hi hà, de sants sacraments... Ja s'han acabat.

—Com, s'han acabat?

—Sí, senyor... Els últims varen donar-los, l'altre dia, a la meva avia.

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Enric Lapedra-Fàbrega: El jeroglífic no m'acaba de satisfer. Al meu mode d'entendre, és incorrecte. —A. R.: Les xarades de vostè tampoc són aprofitables, i ho sento. —Joan Antic Puquí: Està bé, i per això m'agrada. —E. P. (Salt): La correspondència arriba amb algun endarreriment. La publicació de la carta, avui, resultaria estemporània. —E. Sala (a) Noi Maco: Entre cinc cosetes per a escollir, què dintre serà que no se'n aprofiti alguna! —J. B.: Correspondències de pago no n'admetem. Si disposem d'espai publicarem la que'ns envia, íntegra o arreglada; veurem.

—Joan Grau: Es d'un interès molt particular i molt local; en aquestes cosetes de veïnat no'ns hi podem ficar. —Celso Sais: Els versos són bastant valents, però no són versos. —Joan Aubert y Manent: L'amorosa és una mica fluixeta. Però, per a que no's queixi, insertem-li l'engruna, que ja és una cosa de més empenta:

ENGRUNA

Ja som a la Primavera,
el temps més hermós de l'any...
per aquells que puguin tindre
el calaix ben ple de pa.

Llàstima de pessimisme que enclou! Perquè, vostè, oh, jovincel fogós!, ja deu saber que «no sols de pa viu, l'home...». —P. R. E.: La targeta és incorrecta, a causa dels cognoms estrafalaris que contenen. —S. A.: Si vingues avalorada amb la firma del nostre corresponçal, pot-ser sí. —Josep Bernet Torras: Ademés d'un xic defectuoses, són bastant ignocentes. —J. R. D.: Rebuda a temps; farem els possibles per a complaure'l. —F. M.: Lo mateix li dic a vostè. —J. G.: Prengui nota de lo que manifestem als seus col·legues de més amunt. —Narcís Aubert i Manent: Repassats els jeroglífics; disten molt d'ésser magnífics. —Pere Pluma: La conversa no m'ha pas agradat gaire. La segona solució podria passar, però la primera la trobo horriblement descabellada. —A. Canillada: Les seves xarades constitueixen un *balcón de ignominia* que li costarà molt treure's de sobre. —Pere Sala (Buenos Aires): Perque no's perdi la seva novíssima ortografia ni la seva manera de versificar, gustosos insertem el títol i la primera quarteta:

UN RRECORT DEL TEMS PASAT

Barcelona cuan ets bona.
Ditxos quit pot habitá
m'sembla, ái, cat baix deixá
jan fa cinch anys can soch fora.

I ara, arregli-se-les amb en Pompeu Fabra! —Pere Queraltó Tolosa: Les xarades que envia ja fa dies que són en cartera. Si no se li va contestar, degué ésser un descuit. —Pere Rigau (a) Peu-nont: Els versos són molt dolents.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C^{ia}

Dissabte vinent, dia 26

LA CAMPANA DE GRACIA

publicarà un magnífic NÚMERO EXTRAORDINARI

Palpitants actualitats sobre

POLÍTICA I CLERICALISME

8 planes d'il·lustració i text

10 cèntims